

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

עגהות מהר"ב

[illegible]

מוסף רש"י

אין למדין מן ההללות.
כל הידי דחמי כלל כי האי
גויאל כל תחיל עשה וכו'
וכל מלות אל תפסה, הכל
יבינו גנאים, אין למדין
הזה, דאיתא גנאי דלוא
דוקא, ואמרינן במקום
שנאמר כי תיין, דאיתא
למדין מדאפיק האי
דאיתא ש"מ דוקא הוא ולא
שייך למדין, דאיתא
למדין, ומדור (ד. ד.) כל
מצות עשה שהיומן
גרמא, שחזן גורם לה
שחזן (שם ע. ב.)

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

המחנה. לעשות מחנה ביום וציון הקבר שלא יהיה עליו וכגון בשרה
היתה ומגדל יבנה שם מנצח ויום עשגלות אס ירדה אלנה חזי ליה:
מ' למידין חס כללנו. כל היבא דתמן כלל לא אמר' דוקא
הוא דאיהא כלל דאק דק במילתיה ואיבא מילי דליפתחו בהוא כלל כי
דלמחרין לקמן: ואפילו במקום

שנאמר בו חזן. מדבר פלוני דליתא
וימנעו דליתא וכלא וידע דק
נכללהו אפי' הכי לא מילי מיניה
דלתא שיר ולא אפי' כל מהי דנעו:
שנאמר. רבי יוחנן אפי' מכלל דר
למיתא לאו הכא אמר
היבא נאמר בו חזן ומיתא שמשע
לכלל שאל נאמר בו חזן אמר
מש"ה אמר אפי' כלומר לא מיעיף
יבא דלא נאמר בו חזן אלא אפי'
ונשים פטורות.
תפסוק דקדושין (דף לה.) יליף
עמא: **מלא**. לילה הראשונה חובת
עשה היא בערב תאכלו מצות (שמות
טז) ושאר כל הימים אכל רזה להספק
בצער בלא לחם אף חובה עליו ללכת:
ומפוא. ושמעת אתה ויחקך ודע
הרי נשים נמשע. ומלא נמי
חובה לנשים בנתי' פסקים (דף עג.)
ומתקישא דלא תאכל עליו חמץ שבעת
הימים תאכל עליו מצות"ה כל שיטתו בכל
האכל חמץ ישנו בקום אכול מצה
ונשים ישנן בכל תאכל חמץ דכל מצות
א' נשים נשים מחזירות כאלשים
בש"ק דקדושין (דף עט.) פסקל.
ומעוד שנת השמטה נאמר הסבות
תאכל עומד על דימה וקורא לפניהן
משנה נדרה כדליתא בסוטה
(מנחות) וכתבי' נדרה לא האנשים והנשים
הטוב: **תלמוד פורה**. נשים פטורות

מִן הַמֵּיִם וְהַמַּלְחָה (א) כְּמִיָּהוּ וּפְטוּרִיּוֹת אֵלָּא מִן הַבְּלָלוֹת וְאִפִּי כִּכְּ הַכֵּל נִיקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר וְר' יוֹסֵי בֶן הִינָּנָה דָּרִין מִתְּנִי אֲמַעֲשֶׂר חֹד מִמֶּה מִים בְּפָנֵי עֲצָמוֹ וּמִמֶּה מְעוֹרְבִין אֲבָל בְּמִים וּמִמֶּה אֲמַעֲשֶׂר לֹא שֵׁנוּ אֵלָּא בְּפָנֵי עֲצָמוֹ דְּרִין נִיֵּי נִיקָחִין בְּכֶסֶף מַעֲשֶׂר מִזֶּה אֲעִירֹב וּמֵאֵן דְּמִתְּנִי לֹא מִ"ט פִּירָא הֵעִיר בִּי אֲמַעֲשֶׂר מִיְּחִיבֵי הַבֵּדֶק ר"א שֶׁל בֵּית אַבָּא וְ מַעֲשֶׂר אֲמַר לוֹ שְׁמֹא לֹא דָגִים מְעוֹרְבִין בָּהֶן וְ גִדִּישׁ לֹא קֹאמֶר אֵלָּא הוּא אֲבָל מִים וּמִלְּדָא

ואילו מיוחד לשיעור שאומריסל עמוד ונעשה מלאכתנו: והאדם. דמתי
 [שם] והנעשה אותם חף הוב בשמע אותם: **ספוס**. לאוכף הלריון
 "לע"ו כשכורב חוסס בלוחו ען שנקרא הלריון ולהי טעמא משוס
 ונרכב: חד **סמני** אעירוב וחד **סמני** אפעשר. להי לא שנו
 אלא **קמרי** לקמן: **מיס** ומלח. התעוררין מוון הן לנולב בן
 וחתו: **פירא** לקמן: **דלקמן** (עמוד ב') מכלל ופרט: **הי** אלא **רבי** יחא
 ו**סמני**. להי לא שנו אפעשר: **דשומא** **דפירא**. אפילו כשאין
 רבי דגוס מעורבים בו יס שס קלת משמנן עס המיס
 מלח: **אבל** **מיס** ומלח. דעלמא דלאו ציר הוא לא אמר:
 (א)

מפני שיכול ל' לחזק ולחלש; גמ' א"ר יוחנן אין למידין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ מרקאמר אפי' במקום שנאמר בו חוץ מכלל דלאו הכא קאי היכא קאי התם קאי^א כל מצות עשה שהזמן גרמא אנשים חייבין גנשים פטורות ושלא הזמן גרמא אחד גנשים ואחד אנשים חייבין וכללא פטור הדל מצות עשה שהזמן גרמא גנשים פטורות דרי ממצה שמחה והקהל דמצות עשה שהזמן גרמא הוא גנשים חייבות וכל מצות עשה ששלא הזמן גרמא גנשים חייבות דרי תלמוד תורה פריה ורביה ופדיון הבן דמצות עשה ששלא הזמן גרמא גנשים פטורות אלא אמר רבי יוחנן אין למידין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ אמר אביי ואיתמא רבי ירמיה אף אנן נמי תנינא^ב עוד כלל אחר אמרו כל שנישא על גבי הוב טמא וכל שהוב נישא עליו טהור חוץ מן הראוי למשכב ומושב והארים ותו לביא והא איכא מרכב הוא מרכב היכי דמי אי דיתבי עליה דיינו מושב אנן הכי קאמרין הא איכא גבא דהיוסא^ג דתניא^ד האורב טמא מושב והתפוס טמא מרכב אלא שטעמא מינה אין למידין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ אמר רבינא ואיתמא רב נחמן אף אנן נמי תנינא כלל מערבין ומשתתפין חוץ

בן המים וחמלה [א] ותו ליכא [ב] [א] והא איכא
 כמיהין ופטריות אלא שמע מינה אין למדין
 מן הכללות ואפי' במקום שנאמר בו חוץ:
 הכל יניק בכסף מעשר שו' ר' [א] אלעזר
 ר' יוסי בר חנינא דא דמתני אעירוב וחד
 מתני אמעשר חד מתני אעירוב יל"ש אלא
 מים בפני עצמו ומלח בפני עצמו דאין
 מערבין אבל במים ומלח מערבין וחד מתני
 אמעשר לא שנו אלא מים בפני עצמו ומלח
 בפני עצמו דאין ניקחין אבל מים ומלח
 ניקחין בכסף מעשר מאן דמתני אמעשר כ"ש
 אעירוב ומאן דמתני אעירוב אבל אמעשר
 לא מ"ט פירא בעיני כ' אתא רבי יצחק מתני
 אמעשר מתיבי העיד ר' יהודה בן גדיש לפני
 ר"א של בית אבא היו לוקחין ציד בכסף
 מעשר אמר לו שמוא לא שמעת אלא כשקרבי
 דגים מעורבין בהן ואפילו רבי יהודה בן
 גדיש לא קאמר אלא בציד דשומא דפירא
 הוה אבל מים ומלח לא אמר רב יוסף
 לא

כהנים אכן מסמא מוכל הכנה
מקום ממעט לה מטומאה
אפי' טומאה קלה ליהא ולכן
לענין טומאה חמורה עדיין
לענין טומאה קלה: אלא:
דברקא עומא מרוב ומושב
מחלק בין ישיבה דרבייה
חון מן הראוי למשכב ומי
דלא דק בכללי' מסום ה
ובפח' פערבין. כסחון מוי

כז.

5. אכל אל לאו הכי לאו הו עירוב אע"ג
 הו הווא במקום אחד ועירוב במקום
 הו עירוב וקא משום דל' כסוממוס
 כסוממוס ודקאמר דאסול וכן קאמר
 דבריהם לקמן (דף נ"א). מענין
 לכהן טהור דתורה טהורה שמע
 דעני מדי דמוז ליה: **כל שנישא**
דעני נבי הוב. דאס נפרס דבריהס
 איירי שמעט כולו הו כל דוקא
 ובכמה דוכתי קרי להיסט משא אכל
 חיייר דעניו של ז' שצרי מחט
 כולו (ו' ושמןאסו גנדר שצרי ללאו
 חיייר הוה דלאסו ("פ"ד"י מנורה) ארבו
 מגע שהוא ככולו הו אומר וז' היסטו

הגהות דגר"א

דמשכב ומושב שאינו נוהג אלא
בדבר הראוי לכך או לא:
בל שהוא נישא קציו שחור. אומר
רבי תם דטעור מנומאה
שחורה דלעו מנומאה אלא
טמא טומאה קלה כגון לעמא אוכלין
ומשקין אף על גב דלעו רשוי למשכב
ומושב ומיימי מריה מפרקם דה הגדה
(דף ע"ג) דהאמרי אף מה הוי

לעזי רש"י

לַטְמָא בְּגִדִים וּמִשְׁנֵי אָמַר קִרָּא הִיא
וּלֹא דַמָּה אִי מָה הִיא מִטְמָאָה בִּזְבָּחַן
מִסְמָא אֵף מְדוּה גַּמִּי וְהִשְׁתַּאֲרָא כִּיּוֹן
אַרְצוּיָן קֶשֶׁת-הָאוֹכֵף
(אַחַד מִשְׁנֵי הַחֲלִיקִים
הַמְּקַבְּלִים הַמְּהוּיִם אֵת
שֶׁל הָאוֹכֵף).

רבינו חננאל

דמטעס משכב ומושב הוא דמיטמא
דקדמי תורות הכנים אפילו עשרה
כלים אזי זה ואפילו על גבי אבן
מקמחא מינין תלמוד לומר כל המשכב
ואכן מקמחא מפרש רבינו חס דהיינו
אבן גדולה שיש כלים מתמיה ואין
רבינשין כללים בכבוד הזה היושב על
האבן שזלג הזה האבן כצדדי צימור
וימפרש הכס רבינו חס דהיינו פירושו
אזי מה הוא כ' כלומר דהיינו שמיעת
דמה עוממאה חמורה אחת מינין
אבן יעמא עוממאה קלה קלה על גב
דמיטמא משכב ומושב תרץ למעט
דמיטמא קלה והיינו משום דלפילו
דבר שאינו ראוי למשכב ומושב עוממא
עוממאה קלה ואין נראה דבראית
במורה הכנים תניא כל אשר ישכב
עליו הוא יומא יכול יעמא דבר שאינו
ראוי לכשיבא אל מה הוא אינה
עוממאה כי יכול הוא ואינו לא יעמא
עוממאה חמורה אבל יעמא עוממאה
קלה תלמוד לומר משכב אלמא מדי
דלא חוי למשכב עוממא טעור למתרי
במורה לפרש דמה שמרבה תורות
היינו דוקא לעוממאה קלה ושמה בשום
דבר אבל מדי דלא חוי למשכב ומושב
ע"ג דמיטע מדין משכב ומושב
אין למעט מדין אבן מקמחא שהוא
יריב ע"ה היינו עוממא. ממה
מן חלוק זה מזה ט"ל דהיינו דקרא
שיבה דעלמא מ"מ הכנה דקראמ
כל עניני יציאות קאמר ולא יומא
קאמר היינו מושב: **אבר** כמים
בשותן לתוכן שמן וקשה דמיפוק
דלף על גב דלא היו מן השמן מוזן
ופולין דלמרינן לקמן דלזין
מערבין